

George Arion

Detectiv fără voie

Laudatio pentru romanul polițist

A treia ediție, revăzută și adăugită

Prefață de Ion Bogdan Lefter

CRIME SCENE PRESS

2015

Detectiv fără voce Integrala Andrei Mladin

Prefață	7
Partea întâi	
Atac în bibliotecă	15
Partea a doua	
Profesionistul	133
Partea a treia	
Țintă în mișcare	213
Partea a patra	
Pe ce picior dansați?	273
Partea a cincea	
Prefer căpșuni	327
Partea a șasea	
La o vedere	387
Partea a șaptea	
Misterul din fotografie	421
Partea a opta	
O răpire	485
Partea a noua	
Fortăreața nebunilor	513
Addenda	
Criminalul suprem. Un manuscris al lui Andrei Mladin	739
File din dosarul lui Andrei Mladin	779

Partea întâi

ATAC ÎN BIBLIOTECĂ

1.

Cadavrul se află în dreapta mea, așezat pe un maldăr de cărți. Altădată m-aș fi repezit zglo-
biu ca un pițigoi să le pun în rafturi. Acum, mă uit năuc la omul care zace într-o baltă de sânge.
Îl cheamă Valentin, da' ce caută în casa mea și de ce are o asemenea rană la cap nu pot să vă
spun nici să mă ardeți cu fierul roșu. În treacăt fie zis, când i se pomenea de un astfel de supli-
ciu, bunicul meu nu spunea decât atât: „Brr! Odios!” Am încheiat citatul. De câteva minute
mi-am venit în fire ca un bolnav adormit din greșeală pentru o operație care trebuia făcută
altcuiva. Încerc să înțeleg ceva din ceea ce s-a întâmplat în jur; nu reușesc. Întotdeauna în mo-
mentele cheie materia mea cenușie ține să nu mă inoportuneze cu prezența ei și îmi înmânează
o cerere de concediu pe termen lung. Desigur că i-o resping dându-i din nou un ultim avertis-
ment. Mă doare îngrozitor capul; în gură am un gust atât de amar încât îmi propun să mă duc
urgent la bucătărie și să iau o bucată de zahăr. N-am avut niciodată un țel mai greu de atins. Mai
degrabă mă târăsc pân-acolo, sprijinindu-mă de pereți. Dușumeaua e în plin tangaj. Nu m-ar
mira să aud de undeva un glas care să îmi ordone prin portavoce să mă cațăr pe catarg ca să
raportez de-acolo dacă se zărește țărnul. Spre bucuria mea, oricât mi-aș încorda auzul, nu
aud o astfel de poruncă. Noroc că nu mă văd părinții, altfel aș avea parte de-o predică pe
cinste, presărată cu pilde despre diverse cunoștințe care n-au sfârșit glorios. Mi s-ar aduce cu
siguranță aminte că dacă în copilărie aș fi luat sârguincios untură de pește și n-aș fi alimentat
cu ea diferite crăpături ale dușumelei, ca Tom Sawyer, chipurile din milă, ca să nu ruginească
scândurile, dacă n-aș fi fugit ca un laș din prima zi de la grădiniță când educatoarea m-a între-
bat cum mă cheamă, și dacă la școală aș fi înțeles că profesorii care combăteau mendel-mor-
ganismul îmi spuneau lucruri mai importante decât cele aflate din romanele de aventuri citite
pe sub bancă, alta ar fi fost traiectoria mea în viață. Oricine s-ar amuza să contemple un vlăjgan
de un metru și optzeci și doi de centimetri și de 75 de kilograme (netto) înaintând ca pe un
teren minat spre dependențele casei sale. Cu o hartă și cu o busolă cred că m-aș fi descurcat mai
lesne. N-aș fi intrat mai întâi în debara, unde m-am încurcat printre niște haine, și eventual aș
fi evitat să dărâm o vază cu flori, ce-i drept cam ofilite. După lungi peripeții ajung în bucătărie
unde un observator federal ar constata un alt dezastru: pe masă stau goale o sticlă de votcă și
trei de vin. Rapiditatea în numărarea fiolelor o am moștenire de la bunica. Imediat ce sesiza că
avântul bahic al unor comeseni depășea limitele bunului simț strămoșesc, ea spunea îmbuf-
nată: „Uite cât ați băut!” Și dădea cifra exactă. La care bunicul îi răspundea arătând cu un gest
larg navetele cu bere sau frapierele cu sticle nedesfundate: „Da' cât mai avem, da' cât mai
avem!”. Am încheiat citatul. Pretutindeni în bucătărie sunt pete de băutură și resturi de mân-
care zac prin farfurii așezate alandala. Oricât m-aș freca la ochi, tot același câmp de luptă răscolit
de un vrăjmaș cu o tehnică militară bine pusă la punct mi se înfățișează în toată splendoarea
lui. Pur și simplu îmi pare că visez: nu-mi aduc aminte să fi băut și să fi mâncat aseară acasă. Mai

ales asemenea cantități care depășesc cu mult capacitatea mea de îngurgitare și par mai potrivite pentru a potoli foamea unei garnizoane scăpate de sub un asediu îndelungat. Renunț la bucăți de zahăr și mă conving că trebuie să mă duc la baie. Îmi vâr capul sub un jet de apă rece. Fără să mă mai șterg, mă târăsc în dormitor, mă cațăr în pat folosind alpenștocul și pioletul și mă aștern pe un somn de câteva ceasuri, de parcă aș fi luat din greșeală un pumn de somnifere în loc de unul cu alune.

Se face seară când mă trezesc și mă dau jos din pat fără să mai am nevoie de o scară. Dispoziția nenorocită de dinainte mi-a mai trecut. Însă acum mi s-a făcut o frică îngrozitoare. Poate totuși am avut halucinații, îmi spun cu glas tare ca să mă încurajez, și merg în bibliotecă să mă dumiresc dacă trupul respectiv nu și-a strâns catrafusele și a șters-o. Da' unde ați vrea să fie, cetățeni și cetățene? Rotația pământului nu l-a clintit nici măcar cu un centimetru. Acum însă am luciditatea necesară ca să inspectez mai atent locul. În primul rând mă enervez fiindcă o sumedenie de cărți sunt împrăștiate pe jos. Un fotoliu e răsturnat, iar câteva fotografii ale unor scriitori clasici au fost risipite din mapa unde le țin de obicei. Cine le-o fi răvășit astfel o fi crezut că sunt poze de familie. Pe jos zace și manuscrisul cărții la care lucrez având doar așa, de chichi machi, titlul provizoriu *Argoul ca jargon*. Dacă l-ar vedea, lingviștii ar sări în sus de indignare. Da' dacă l-ar vedea un procuror pe nea Valentin, tocmai bun de pus în pardesiu de scânduri, cum ar reacționa? Nu-ți trebuie cine știe ce pregătire criminalistică pentru a pricepe că aici s-a bătut cineva cu destulă competență. Oricine ar trage concluzia că eu și omul acela care a încremenit pe covor ne-am străduit să realizăm o scenă capabilă să stoarcă lacrimi și unui călău în pragul pensionării. E adevărat, a fost nevoie de ceva trudă, dar rezultatul are toate șansele să fie catalogat drept mulțumitor.

Descopăr și cu ce-a fost omorât Valentin: cu una dintre halterele cu ajutorul căreia dimineața ar trebui să-mi dezmořesc mușchii. Le țin doar ca decor, să fac impresie bună vizitatoarelor. Bravo ție, Andrei Mladin, ziarist român în viață! Mai bine zis, încă în viață! Pentru că nu văd ce scăpare mai ai după chestia asta! Te-apuci și bei cu oamenii – pe care nici nu-i știi prea bine – îi ademenești ca un sadic în bārlogul tău, te iei la harță cu ei și le faci de petrecanie! Ce ți-a făcut bătrânelul? Țsta e respectul pe care-l acorzi tu celor mai în vârstă ca tine? În loc să le oferi locul în tramvai – faptul că mergi cu mașina nu e o scuză –, să-i ajuți să traverseze strada sau să le tai lemnele, tu le dai cu haltera-n cap? Dacă-ai fi pe-un alt meridian n-ai scăpa de scaunul electric pe care ai fi prăjit ca un pui la rotisor, oricât ai susține la proces în fața juraților că medicul nu ți-a recomandat niciodată șocuri electrice, sau că nu ai avea carnea prea fragedă. Parcă frăgezimea mai contează!

Buuun. Totuși, dați-mi voie, frați căzuși, să nu înțeleg cu niciun chip ce s-a-ntâmplat. În primul rând, nu-mi aduc aminte să fi venit vreodată cu Valentin la mine, chiar dacă l-am simpatizat din prima clipă când l-am cunoscut. Sincer să fiu, nu țin minte nici să fi băut aseară atât de mult încât să nu mai știu ce întreprind și în numele căror idealuri. Iar memoria mea exersată cu ajutorul reținerii a zeci de numere de telefon ale unor persoane cât se poate de drăgălașe nu catadicsește de astă dată să mă lămurească deloc cum m-am întors acasă. Când o să am timp, o să-mi cumpăr o memorie de calculator, și să nu mai fiu eu odrasla doamnei Mladin dacă o să mai permit scurgerile de informații. Sau, și mai bine, o să-ncep să iau Glutacid.

Așa... Să fac mai bine ordine în jur și abia pe urmă să încerc să limpezesc situația. De altfel și bunicul spunea: „O casă curată ca un pahar stimulează gândirea”. Am încheiat citatul. În primul rând trebuie să mă descotorosesc de cadavru. La miliție nu pot da în niciun caz telefon. Ce explicații să le-ndrug când am o asemenea pauză în amintiri? Nu mai ies din încurcătură niciodată sau, dacă reușesc să scap, se va face atâta vâlvă în jurul numelui meu încât pot să pun liniștit condeiul în cui și să m-apuc să combat gândacul de Colorado pe ogoarele patriei. Eu am nevoie de-o anchetă discretă, făcută de un om care să nu bată toba, fiindcă și așa am câțiva amici care-așteaptă cu un entuziasm nereținut clipa în care o să-mi frâng gâtul. Ei bine, sper că n-am s-o fac. Anunț pe-această cale că partida nu s-a sfârșit. Celui care m-a provocat n-o să-i fie moale, mă îmbărbătez eu, și-apoi mă cuprinde din nou disperarea. Ce-ar fi făcut bunicul într-o astfel de împrejurare? I-ar fi spus cu siguranță bunicii: „Femeie, vezi că niște golani ne vor răul. Mi-e prea silă să mă ocup de ei. Prinde-i tu și dă-i pe mâna miliției”. Am încheiat citatul. Iar el ar fi rămas la fel de senin și ferm convins că treaba va fi dusă la bun sfârșit de consoartă.

Câteva clipe mă gândesc și ajung la concluzia că o persoană mai discretă și totodată plină de solicitudine față de mine nu pot fi decât eu însumi. Indiferent de protestele de la galerie, eu voi conduce ancheta. Arunc o privire recunoscătoare către raftul cu cărți polițiste și m-apuc de treabă.

Prima problemă de rezolvat: cum să scap de cadavru măcar câteva zile? Cu elanul spre curățenie al celor din bloc, dacă îl pun în spălătorie e găsit imediat. Să-l las în lift și să mă prefac a nu ști nimic ar fi o eroare la fel de mare, chiar dacă, uneori, noaptea, câte-un bețiv își găsește acolo culcușul. Cel mai bun lucru e să-l duc la subsol; acolo e și răcoare. Ideea e bună, da' cum să-l car? N-am încotro, trebuie să risc. Aștept să se facă miezul nopții, îl iau pe Valentin de-un braț și îl târasc după mine ca și cum ar fi afumat în urma consumării porțiilor de țuică ale unui întreg batalion. Intrarea mea în rol se face perfect, încât chiar ajung să-l mustru cu blândețe fiindcă la anii lui îi mai trage cu spirtoasele. Probabil că se rușinează de vreme ce nu-mi răspunde. E mai greu decât arată înfățișarea lui fragilă. Iertați-mă că fraza de mai sus e un loc comun; da' cine cară un cadavru nu se poate abține să n-o rostească. Prin vizorul ușii nu se vede nici țipe-nie. Îl las pe Valentin în hol și ies pe palier. De-acolo chem ascensorul. Îl iau din nou pe Valentin la braț și când liftul ajunge la etajul nostru dau să intru în el. O mișcare stângace ne este fatală și ne prăbușim amândoi cu papainoagele-n sus, stârnind un vacarm care contrazice categoric instrucțiunile afișate la avizierul blocului. Cu eforturi supraomenești pătrundem totuși în lift și răsufli ușurat abia când apăs pe butonul de parter. Ajunși jos, deschid cu precauție ușa și o închid repede la loc. Vecina mea de palier, gata să preschimbe prefixul vârstei din 5 în 6, solitara duduie Margareta, reîntoarsă de cine știe unde tocmai la ora asta, așteaptă plină de încredere în fața liftului. Propulsez imediat ascensorul din nou spre etajul șapte unde locuiesc. Aici m-așteaptă o surpriză la fel de agreabilă. Un mustăcios, musafir al familiei Nedelcu, vecină de palier cu mine, râvnește să pătrundă și el în ascensor. Vehemența cu care mă opun stârnește stupefarea celor care-și însoțesc oaspetele. Cu ușile închise la loc apăs pe butonul de etajul trei. La acest nivel e liniște. Cobor pe scări trambalându-l cum pot pe Valentin. Între timp răsună huruitul ascensorului care a coborât chemat de duduia Margareta, a urcat cu ea și apoi a făcut cale întoarsă cu mustăciosul. Când aud ușa blocului închizându-se după el, cobor până la parter.

Nimeni. Un bec chior luminează cutiile poștale și un afiș prin care locatarii sunt îndemnați să nu rămână în urmă cu plata întreținerii. Mă angajez solemn să țin seama de-această invitație. Până la ușa de la subsol mai cobor câteva trepte într-o accentuată stare de epuizare psihică și fizică. Iertați-mă, fraților, dar când ai cunoștințe medicale oricât de rudimentare nu te poți abține să nu încerci, chiar și cu timiditate, să-ți analizezi starea sănătății și eventual să-ți prescrii și un tratament. De mare folos mi-ar fi să mă aflu pe plaja pe care o zăresc în grabă într-o fotografie color ținută în perete pentru a spori frumusețea ambianței. Poza e cam pătată de muște, însă tot înțeleg că vreo câteva persoane de sex feminin care stau tolănite la soare n-au cheltuit prea mulți bani pentru a-și acoperi formele de relief.

Ușa e-nchisă, însă am avut prevederea să iau cheia de la lacăt. Deschid fără prea mare zgomot, pătrund în hruba aceea inospitalieră și depun cadavrul într-un ungher. Defunctul mi-a fost drag, da' las lacrimile pentru mai târziu. Cum aş putea să-l răzbun și să-mi apăr și pielea dacă aş scânci ca o domnișoară de pension care a auzit pentru prima oară un ofițer de husari înjurând de mamă? Ies, încui cu un lacăt pe care l-am adus special, ca să nu mai intre orice nepotfit. Pe drumul de întoarcere mai arunc o ocheadă la trupurile acelea bronzate și îmi dau seama cu plăcere că lângă ele, pe plajă, este loc destul și pentru mine.

Iată-mă din nou în apartament. N-au trecut mai mult de cincisprezece minute de când am plecat de-aici, da' parcă s-au scurs veacuri. Inima nu-mi mai bate atât de nebunește, altfel ar trebui să-și caute un piept mai încăpător. Dar când să spun că totul e-n ordine, țărâitul soneriei îmi răscolește întreaga ființă. Primul gând e ăsta: gata, au și aflat, poate că așa e mai bine, se termină cu tot calvarul, și mă reped să descui. Dau ușa larg de perete și, cu ochii închiși – cine-ar putea să fie în fața mea decât doi milițieni siguri pe ei? – exclam întinzând mâinile spre a-mi fi împodobite cu brățări de oțel:

– Luați-mă!

– O, dragule, ce-i cu tine? Ești îngrozitor de palid!

Na, belea! Să avem iertare! Acesta este un glas de civilă. Casc ochii cât niște farfurii de supă și o descopăr pe duduia Margareta. E îmbrăcată așa cum o văzusem venind din oraș, cu un taior și cu o fustă de culoare închisă și de o croială severă, precum îi stă bine unei femei serioase, care își petrece cu chibzuință ultimii ani de viață, mândră de reputația sa de om de o cinste și o corectitudine exemplare. Doar părul strâns într-un coc bogat lasă să-i scape pe frunte câțiva zulufi rebeli și șmecherești care, împreună cu veșnicul zâmbet din colțul gurii, o fac nespus de simpatică pentru cei mai mulți și îi îndeamnă să se întrebe cum o fi arătat în tinerețe această făptură.

Nu-mi retrag mâinile cu destulă repeziciune ca duduia să nu remarce:

– Să-ți mai tai unghiile, Mladin dragă. Știu o manichiuristă grozavă. Îți taie pielițele așa de ușor încât tu o-nțrebi dacă nu se apucă de lucru, iar femeia îți spune că a și terminat. În același timp îți comentează și ultimul spectacol de la circ. E expertă în materie: se dă în vânt în special după dresurile cu elefanți și șoareci.

– Mulțumesc de grijă. O să vă cer mâine adresa acestei persoane. Și când o să mă duc la ea o să fiu atent să-i dăruiesc ceva pe măsura interesului său pentru artă. Chiar un elefant nu promit, da' de un șoarece tot se mai poate face rost în ziua de azi. Deocamdată, însă, aş prefera

să dorm. Mi-e perfect egal cât de mari îmi sunt unghiile. Nu obișnuiesc să sfâșii așternuturile, mai ales pe ale mele.

Duduia însă nu se dă bătută.

– Nu prea mi-e somn. N-ai vrea să bem ceva? Am adus un coniecel, se alintă ea. Unul grozav: SKEN-DER-BEU, silabisește cu greutate distinsa cincagenară fluturându-mi o sticlă pe la nas.

Mă uit atent la femeie. Ce-a apucat-o? Nu mi-a mai făcut niciodată o asemenea propunere. De când a dat-o pe ulei? Ia să fiu mai atent: cât o fi duduia de adorabilă am auzit că e o băgăreață cum nu s-a pomenit. Se zice că, din curiozitate, a numărat odată cu câți bolovani e pietruită strada noastră.

Gândul c-aș putea să gust vreo licoare face să se-nvântească rapid decorul din jurul meu. Cât despre perspectiva unei companii cum e cea a Margaretei nu pot spune decât că era mai bine ca la ușă să-mi fi sunat doi reprezentanți ai legii.

– Nu, mulțumesc, sunt mort de oboseală. Măine trebuie să mă scol devreme.

– Da, știu, voi ziaristiți alergați mereu, oftează ea cu înțelegere. Și continuă cu o vioiciune care îi contrazice starea de dinainte:

– De ce mi-ai trântit ușa liftului în nas? Am impresia că nicinu erai singur. Ștrengarule, nu te mai astâmper!

Duduia Margareta se prefacă că glumește. Ceva din tonul ei mă avertizează că totul e numai trucaj. Să-l fi observat pe Valentin în lift și să-și fi dat seama în ce situație se afla?

– Știți, improvizez eu rapid, medicul mi-a recomandat să fac cât mai multe plimbări cu ascensorul. Diferența de presiune de la etajul șapte la parter asigură organismului un metabolism excelent.

Duduia Margareta se retrage siderată în apartamentul ei. Mai târziu am auzit toată noaptea liftul mergând. Nu mai e nevoie, cred, să spun al cui zâmbet îl căra de la parter la etajul șapte și înapoi.

Încui din nou ușa și mă duc să deretic. Cu covorul nu se mai poate face nimic rezonabil, așa că îl înlocuiesc cu altul vechi. Cu o mîgală demnă de un bibliotecar care nu s-a mulțumit să învețe doar clasificarea zecimală îmi așez în raft cărțile. Câteva discuri sunt sfărâmate așa că le arunc la coș. Nu-mi pare rău decât de concertul pentru vioară și orchestră de Mendelssohn-Bartholdy. Asta v-o spun ca să vă fac impresie bună. Dacă n-ar fi noapte, aș pune în funcțiune și aspiratorul. Prefer să respect liniștea colocatarilor. Iau o mătură și curăț cu mîgală cotloanele de cel mai neînsemnat fir de praf. Mă descurc mulțumitor pentru că, la 37 de ani, câți număr, cetățeni și cetățene, sunt singur cuc, așa că am cunoștințe variate în domeniul gospodăriei.

Fac lună și în bucătărie cu un înalt profesionalism, apoi în dormitor și în baie. Apartamentul strălucește de curățenie. Aș putea participa cu succes la concursul „Casa noastră ca o floare”, destinat unor largi mase de locatari de pretutindeni. E ora patru dimineața, meteorologii anunță o frumoasă zi de iunie, soarele va răsări la ora 5,31 și va apune la ora 21, după cum scrie pe calendarul meu de birou, însă pentru mine ceea ce va urma nu va fi decât un coșmar din care poate că mă voi trezi senin dar, la fel de bine, s-ar putea să nu mă mai trezesc niciodată. Fac un duș zdravăn, mă rad sever, îmbrac o cămașă pe care azi o pun pentru întâia oară și trag pe mine niște pantaloni negri proaspăt călcați. În picioare iau o pereche de pantofi cu talpă moale și odihnitoare. Dacă nu s-ar toci, ți-ar fi drag să faci înconjurul lumii pe jos. Cine m-ar psihaliza

ar zice, fără-ndoială, că vreau s-alung spectrul grijilor și să mă cred descins într-un univers confortabil și prietenos. Ei bine, așa este. Așezat într-un fotoliu, pun un disc de Vivaldi, dau drumul la pick-up și încerc să-mi adun gândurile. Sincer să fiu, e destul de greu. Da' e-n joc viața mea, așa că merită efortul.

2.

Casa era ca o cetate. Am descoperit cu greu soneria ascunsă de zorelele crescute pe gardul de piatră. O voce din zid mă întreabă cine sunt. Nu-mi place să discut cu gardurile, da' de data asta m-am grăbit să mă recomand. Se auzi un clinchet și poarta se deblocă. Am pătruns într-o curte încărcată de verdeață și străbătută de o mulțime de alei pe care un tanc de mărime mijlocie putea circula liniștit. Un havuz prea bogat ornamentat după gustul meu împrăștia spre cer o jerbă de apă multicoloră în bătaia soarelui și răcorea aerul din acest perimetru răpit parcă din paradis cu aprobare specială. Într-un ungher al curții, atât de îndepărtat încât l-aș fi putut studia mai bine cu o lunetă decât cu ochiul liber, se înălța un garaj impunător. Ușile erau deschise; din el ieși pentru o clipă un om în salopetă și purtând în mână o cheie, desigur, franceză. Se uită la mine o clipă neînțelegând de unde am apărut și pe cine caut, da' îmi răspunse binevoitor la salut și pe urmă dispăru din nou în garaj. Aveam să aflu mai târziu că se numea Ionuț Axinte și era șoferul vestitului doctor Paul Comnoiu. O căutam pentru un interviu pe fiica acestuia, Mihaela Comnoiu, o violonistă ajunsă celebră în toată lumea la 30 de ani. Pe treptele de marmură ale casei mă aștepta un bătrânel, Valentin, care, împreună cu soția sa, Maria, aveau în grijă gospodăria pretențioasă a doctorului. Dacă l-ai fi pus pe moșneag lângă o trestie n-ai fi știut care e mai firav. În orice caz, pe el l-ai fi depistat după statura mică. Omulețul îmi strânse mâna ceremonios și mă introduse într-un hol în care-ar fi putut ușor să intre apartamentul meu de două camere și dependințele respective. Rămânea loc și de garaj. După aceea am intrat într-un salon atât de impozant încât, cufundat într-un fotoliu, păream pur și simplu un țăntar anofel în vizită la un dinozaur. Scenografia dovedea nu numai cheltuirea unei grămezi de bănet, da' și bun gust. Bineînțeles, tablouri, bineînțeles vase scumpe, bineînțeles covoare care făceau de neuzit chiar și o locomotivă care ar fi trecut peste ele. Am obosit de-atâtea descrieri așa c-o las baltă. Mai închipuiți-vă și singuri. Amintiți-vă cam cum arată cea mai grozavă casă pe care ați văzut-o și apoi uitați-o rapid; locuința doctorului e și mai și.

Vreo zece minute am fost lăsat să mă desfăt estetic cu o priveliște pe cinste. Probabil că asta face parte din protocol, mi-am zis. Așa simte omul mai bine unde-a intrat și cu cine are de-a face. Dacă dai buzna ca nesimțitul și stai imediat de vorbă cu proprietarii riști să crezi mai târziu că te-ai întâlnit cu ei la un club sindical.

Când a apărut și gazda mi-am dat seama că m-am pripit spunând c-am obosit de atâtea descrieri.

Jur pe sănătatea doamnei Mladin c-așa ceva n-am văzut în viața mea și vă rog respectuos să credeți că nu vorbesc în necunoștință de cauză. Era înaltă de aproape un metru șaptezeci,